

Az út hazafelé

írta Gergáczi Lili

Az eső kopogott az ablakomon. Fantasztikus, hogy az égszakadás néha mennyire hangulathoz illő. Tegnap este kezdődött meg a rég várt őszi szünet. Fél hetet kaptunk, s nekem ez elég ahhoz, hogy teljesen ki tudjak szakadni az ócska hétköznapokból. Ügyeltem arra, hogy legyen időm olvasni... de hát minden egyes könyvet, ami itthon van, befaltam már.

Van egy titkom. Nem mondhatom, hogy szegények vagyunk, nem. Ám nem engedhetünk meg magunknak akármit. Én még is tegnap bementem az antikváriumba valami finom falat (kaland) után nézni.

A bolt olyan kicsi, kopott és ósdi volt, hogy kinézete említést sem érdemel. Ó, de a könyvek!

Sosem láttam ennyi kincset egy helyen. Nem tudtam, hol kezdjem, hol hagyjam abba. Végül abban állapodtam meg magammal, hogy találomra kihúzok egyet valamelyik halomból, ha szerencsém van, semmit nem döntök le, és meglesz az olvasmány. Már felvettem jól megszokott támadó pózomat, amikor egy idős hang, akit eddig még nem láttam, egyenesen nekem célozta szavait.

– Én nem tenném, kisasszony. Van azoknál sokkal érdekesebb olvasmányom is. Jöjjön ide!

Kissé zavartan visszaballagtam a pulthoz. Az öreg nem szokványos eladó volt. Afféle tudós, műgyűjtő lehetett. Őszes, torzonborz hajával régi idők professzorait idézte. Az úr kutatni kezdett a pult lábánál, kis idő múltán teljesen porba burkolva felugrott, kezében valami ütött-kopott bőrkötésű könyvvel.

Titokzatosan a szemembe nézett.

– Miféle könyveket szeret olvasni, kishölgy?

– Ó, hát mindenfélét...

– Mozgalmasat, vagy netán leírásokat?

– Szeretem a kettőt vegyítve.

– Hmm... hmm... no lám, no lám. Akkor nekem igazi régiséghez van szerencsém az ön személyében. Ezt önnek szánták. Külsőre nem olyan szép, az igaz, de annál többet rejt a kötés.

Éles fényel a szememben kérdeztem rá.

– Mennyi lesz?

– Pontosan ezerhatszázötven forint.

Először vonakodtam, de ez a furcsa öreg a furcsa boltjában és könyvével nem hagyott megnyugvást.

Kezébe csúsztattam a pénzt, fogtam zsákmányom s slisszoltam is kifelé az ajtón. Hazafelé a buszon oldalamat mardosta a kíváncsiság. Vajon mi lehet ez?

Kinyitottam az első oldalt, melyre meglepetésemre nem nyomtatott betűk, hanem kacifántos tollal írott vonások tárultak szemem elé.

„Herczeg Dorottya Lujza, 1897. május 1.”

A megdöbbenést, mely kiült arcomra, nem lehet leírni. E napló miatt ülök egyedül a nappaliban, kis fotelem árnyékában. Most, 2011-ben. A történet korántsem rólam szól. Magam sem tudom, miről, de szeretném kideríteni.

Május 1., 1897., Táplánszentkereszt, Park kastély

Borús, szürke volt a hajnal. Nem megszokott kezdése egy amúgy vidám, napsütötte májusi hétfőnek. Bosszúsán vontam össze szemöldökömet. Egy óra utazás vár rám Szombathely felé, a

gőzösön. Odáig biz el is kell jutnom. Apám szerint fantasztikus lenne kipróbálni ma az új lovas kocsit, ami fedett. Nem szeretem ezt a túlzott magamutogatást. Kortársaim mind gyalog, két lábukon járnak mérföldeket.

– Dorottya, készen vagy? – Apám éles hangja ideges topogása közepette hallatszik be a szobába. Nem válaszoltam, szokott mosolyommal az arcomon, hanyagul vállamra vettem táskámat, s füttyörészve kilépdeltem a szobából.

Láttam, hogy apám, amennyire lehet, próbálja leküzdeni a mosolyt arcáról.

– Dorottya, nem megmondtam, hogy úrihölgy nem füttyörészik? No, gyerünk, ideje, hogy induljunk, különben lekésed a gőzöst.

Az út említésre sem volt méltó. Kisvártatva azonban már a gőzösön ültem. Egyelőre senki nem jött még szórakoztatásomra. Jó negyedóra múlva azonban behuppant mellém egy szakadt, koszos fiú. Arca ragadott a nemrég befalt lekvártól, barna hajgubanca pedig (már ha lehet ezt hajnak nevezni) összevissza szállt a feje körül. Nem zavartatta magát. Széttvetett lábakkal leheveredett mellém és jól szórakozottan beszélni kezdett.

– Csuda egy idő, biza! Hát te nem fázol? Májusba' már a napnak kéne sütnie. Te nem úgy hiszed?

– Akarod mondani, gondolod? – kérdeztem szemrehányón. – Valóban érdekes időjárás tavasz végén, de el lehet viselni.

A fiú megütődve nézett rám. Jobban furcsállta szavaim, mint én az ő helytelen nyelvtanát.

Aztán fagyosan ültem mellette tovább. Elkezdett énekelni. Nem szóltam, türtem.

Bezzeg ilyenkor senki nem tud beülni mellém a kabinba! A fiú aztán megint megszólalt.

– Andris vagyok. Te ki vagy?

Bosszúsan összevontam szemöldököm. Ismételtam a reggeli jelenetet.

– Anna – böktém ki.

– Micsoda egyszerű név egy ilyen rideg, kent-fent lányhoz.

– Mit parancsol?

– Jól hallotta, Annuskám. No viszlát!

Időm sem volt felfogni a hallottakat. Aztán egyszer csak fogta magát és a következő állomáson, mint a kámfor, eltűnt. Hüledezésem nem tudtam abbahagyni.

Sebaj. Ezzel a tökkelütöttel sem lesz bajom többet! – gondoltam magamban és kellemes magányomban elhelyezkedtem.

***

Ez furcsa – gondoltam magamban. Én is Táplánszentkereszten lakom, s számtalanszor betörtem már barátnőimmal abba az omladozó kastélyba. Egyszer találtam ott egy gyönyörű, fehér kovácsoltvas ajtót.

Május 7., 1897., Az út hazafelé

Alighogy sikerült kényelmesen elhelyezkednem a vonatülésen, Isten csúnya tréfát üzött velem ismét. Egy nyurga fiú sebesen levágódott mellém.

– Annuska! – kiáltotta. – Hát szevasz. Nem gondoltam, hogy találkozunk még!

Nem tudom megmondani, miért, de volt valami rettenetesen idegesítő abban a „szevasz”-ban. Úgyhogy dühösen felpattantam, s úrihölgyhöz méltatlanul kiabálni kezdtem.

– A nevem Herczeg Dorottya Lujza és nem Anna! S tudd, hogy kell szólítani egy ilyen hölgyet, mint én! És miért vagy megint itt? Ezelőtt sosem láttalak! Tűnj el innen! Tűnj el!

A fiú először megütődötten nézett rám, aztán hangos hahotában tört ki.

– Ó, ezer bocsánat, kisasszony! Tudja, én ilyen faragatlan tuskó vagyok, hisz csak inasnak jöttem ide. Mindennap megteszem ezt az utat, be kell mennem a városba friss kenyérért a gazdámnak.

– Szóval inas! – csattantam fel. Fogtam kabátom, poggyászaim és rohantam egy másik kabinba. Egy ilyen emberhez igazán nem alacsonyodom le.

A nap már sütött, mikor leszálltam. Megkönnyebbült sóhaj hagyta el számat, melybe egész szívem beleremegett. Itthon vagyok. Szeretett kis falumban. Távol a lányok zsvajától, a város zajától. Napsütötte séták várnak rám az erdőben.

Ekkor megláttam apát.

– Apa! – kiáltottam, és ő felkapott. – Jaj, de jó, hogy itt vagy! Annyit kell me...

– Ne most, kicsim! Feltétlenül be kell neked mutatnom valakit! Na, gyere már ide, te! Szemeim kigúvadtak a látványra, s pisze orromat fitorra húztam fel.

– Hercegnőm, ő itt Katona András. Korábban kellett volna szólnom, de ő az új inasunk. Hogy közönséges kifejezéssel éljek, köpni, nyelni nem tudtam.

– Már ismerem – böktém ki végül.

– Remek! – örvendett apám. – Akkor hát indulhatunk is!

A szekér felé véve az irányt arcomról még mindig nem tűnt el a döbbentség.

„Drága” inasom pedig vigyorogva nézett rám. Szemeiben a győzelem fénye csillogott. Meg tudtam volna ütni. Milyen pimasz és nyitott a világ felé, mint egy úr! Pedig csak egy inas.

Május 8., 1897., valahol...

Az erdő nyújthat csak nekem megnyugvást. Már egy órája bolyongtam céltalanul, s ittam be a tavasz minden szépségét. Le akartam heveredni a fűbe kedves naplómmal, mikor furcsa neszt hallottam a fák közül. Megfordultam és kit látnak szemeim?

– Annácska! Hahó! – Andris, az inas képbe mászó mosollyal üdvözölt.

Forgattam a szemem.

– Már megmondtam, a nevem Dorottya. Vagyis Dorka. Érted, na. Nem törődött vele.

– Nekem azt mondtad, Anna. Az is maradsz, míg csak ismerlek.

Újabb szemforgatás. Újabb nevetés. Aztán észrevette a naplóm.

– Hadd látom, mi az?

Odalépett hozzám, és kikapta kezemből könyvemet.

– Hé! – kiáltottam. – Add vissza! Az nem a magadfajtának való!

Gúnyolódott. A nyelvét nyújtogatta, a fenekét rázta a könyvvel a kezében. Érettnek kellene lennie. Ránézésre vagy három évvel idősebb nálam.

– Mindegy, hisz úgy sem tudsz olvasni! – csúszott ki a gunyoros megjegyzés a számon.

Először láttam rajta sértődöttséget.

– Már hogyan tudnék, kisasszony! Az első oldalt el is olvastam, s nem értem, miért fogalmaz ilyen fennköltén. Ez a napló dögunalom. Maguk úri sarjak nem tudnak semmi izgalmat vinni unalmas életükbe.

Erre kicsit megütődtem. Pillanatnyilag nem tudtam visszavágni. Legyőzöttnek tekintett. Ő kezdett el újból beszélni.

– Elkísérlek. Szeretek sétálni. Láttál már itten őzeket?

Nem tudtam mit válaszoljak. Sokat jártam errefelé, de sosem láttam még őzet.

Beadtam a derekam.

– Kérlek. Egyébként ... nagyon unalmas a naplóm?

– Nem, csak le merném fogadni, hogy ez valami erőltetés.

– Erőltetés?

– Igen, erőltetés. Te sokkal vidámabbnak tűnsz ennél, Annácska. És itt azt írod, nem szereted a fedett kocsit, mert feltűnő és te nem szereted ezt a fényűzést. Akkor mit zavar egy inas társasága?

Legyőzött, már megint, gondoltam. Beláthatatlanul igaza van.

– Szeretnék őzet látni - motyogtam.

– Remek! – kurjantott és már karon is fogott, úgy vonszolt maga után.

Május 8., 1897., esti emlékkutatás

Az őz csodálatos állat! Mindig a pajtásaival járkál, igaz, naphosszat csak eszik és heverészik, de mikor mozogni kezd! Azok a szökkenések! Azt hiszem, én is szeretnék őz lenni. Ezentúl minden péntek éjszaka kiszökünk nézni őket. Nehéz lesz, hisz a szobám az emeleten van.

Andrissal is kezdek megbékélni. Már nem idegesítenek a kifejezései. Ma egész nap beszélgettünk és közben madarakat meg őzeket néztünk és kergettünk. Holnap elvisz a napraforgó földre. Alig várom! Jaj... lehet hogy változott az írásom? Lehet, hogy... Én is kezdek megváltozni?

Május 9., 1897., a napraforgók földjén

– Annadorka, ide nézz! – Andris vékony ujja egy hatalmas napraforgó földre mutatott.

– Csodálatos! – szememben a vidámság ragyogott. – Gyere, fussunk oda!

– Úgy érted, verseny?

– Nem! – feleltem, de már rohantam is nevetve a napraforgók földjére.

– Csalás! – hallottam Andris felháborodott morgását, de hamar megelőzött.

Sosem láttam ennyi napraforgót egy helyen.

– Úgy futnék köztük! – szaladt ki a számon.

– Hát gyere! – biztatott Andris. – Ha szerencsénk van, szotyit is ehetünk!

– De a szoknyám, nézz rá. Túl hosszú. Mi lesz, ha beleakad?

– Nem lesz baj, hidd el! No, gyere már!

Behúzott a napraforgók közé. Vidáman, nevetgélve rohangáltunk a szépséges virágok között. Egy-egy ilyen isteni virág még nálam is magasabb volt.

– Ebből szép koszorút lehetne fonni!

– Az biztos, jó nagyot is. Tartsd a markod! Tessék, szotyit!

– Andris, ilyet honnan szereztél?

Kinevetett. Már megint tudatlan voltam.

– A napraforgók belsejéből, Csacska Anna. Sosem ettél még szotyit?

Elpirultam. Mosolygott.

– Értem. Mire valók a jóbarátok? A fogad közé veszel egyet, finoman ráharapsz és benne van a mag. Menni fog?

Biztos nevetséges látvány voltam, ahogy akár egy hörcsög próbáltam szotyizni. Tíz szem után nem sikerült. Ötven után a felét már meg tudtam enni.

– Finom, de macerás – mondtam.

Leheveredtünk a forgókák közé. Összeszedtem bátorságom.

– Tudom, hogy ilyenről nem szabadna kérdeznem. De neked hol van a családod?

– Úgy hírlík, Kanadába költöztek. De aztán ki tudja?

Többet nem is kérdeztem. Esélyem sem volt, mert egy igencsak morgó hangot hallottunk egyre közelebből, majd megláttuk egy vasvilla szép, hegyes fejét közeledni felénk.

– Ebadta mocskos kölkök! Más napraforgó földjén lopni a napot és szotyizni! Na adok én nektek!

Egy krumpliorrú gazda bíborvörös feje jelent meg a láthatáron.

– Futás! – kiáltotta az inas, aki újabban a barátom.

Mindketten szélnek eredtünk. A baj csak az volt, hogy a föld túlsó végén volt a kijárat az erdőbe. Lélekszakadva futottunk, nyomunkban a mérges gazda öklét rázva, vasvilláját szinte csattogtatva.

– Á! – sikítottam és hasra estem egy elvágott szárban. Andris talpra húzott és futottunk is tovább. A ruhámon jókora szakadás. Az egyetlen rózsaszín muszlinruhám, amit apa Párizsból hozott. Ezért még kapok a fejemre!

Kiértünk egy kis tisztásra és kifulladásra baktattunk hazafelé. Sírni tudtam volna a szoknya láttán. Andris vigasztalt. Otthon apának nem mondtam el az igazságot, mi is történt. Szeret, de tudom, hogy ezzel az inast kevertem volna veszélybe. Holnap nem mehetek sehova. Este már visszaküld a kollégiumba.

Május 23., 1897., pofon és fogalmazás

Ma az iskolában le kellett írunk életünk legviccesebb élményét. Én azt írtam le, amikor Andriszal egy hatalmas szalamandrát csempesztünk be a házi szakács ágyába, miközben aludt. Csuda vicces volt tényleg! Az a kis állat ott mászkált fel le a hasán. Ám Katalin asszony nagyot csapott a fenekemre és azt mondta, ha még egy ilyen „úrihölgyhöz méltatlan” dolgot követek el, intőt kapok és mehetek, amerre látok. Apu szörnyen dühös lenne, ha tudná. Még dühösebb, ha rájönne, ma felpofoztam Annamáriát a kollégiumban, amiért azt mondta, Andris csak egy együgyű inas. Erről még Katalin asszony sem tud... Utálok úrihölgy lenni! Miért nem születtem inasnak?

Június 20., 1987., újból otthon

Csak ma jöhöttem haza. Apa értesítést szerzett a fogalmazásról és látni sem akart. Azt mondta, nem tudna a szemembe nézni. Az úton csak Andris viszontlátása vigasztalt. Jaj, de messze van az! Félóra is sok tud lenni...

Végre a vonat bekanyarodott a fákkal övezett ösvényen kis falum felé.

Az állomáson már várt rám apa.

Nem kaptam puszit, nem értettem, miért.

Egész úton szótlán volt. Figyelemre sem méltatott.

Otthon bezárkóztam a szobámba. Szerettem a fehér vasajtómat. Nemcsak hogy szép volt, de olyan egyszerűen kattant benne a kulcs, hogy bármikor elbújhattam a szobában.

Nem láttam Andrist. Nem tudtam, miért.

Este hívtak a vacsorához. Előtte a tükör elé álltam. Olyat csináltam, amit még sosem. Visszaemlékezve egyik reggeli füttyögetős kisétalásomra, kibontottam jókora copfomat és göndör hajam arcomat keretezve omlott le a vállamon, egészen fenekemig. Ezért is kikapok, gondoltam, de jólesett. Ha az embernek van haja, mutassa is meg, nem? Aztán elgondolkoztam. Milyen más volt a füttyülésem akkor. Az is csak erőltetett. Mostanában könnyfakasztóan vidám!

Lecsúsztam a lépcső korlátján és leültem apa mellé.

Semmit nem szólt a hajamra. Szótlánul enni kezdtünk, én elég szórakozott voltam.

Luca már megint egyest kapott nyelvtanból. Júlia jövőre elköltözik. Azt mondja, unja Magyarországot.

– Tudom, apa, hogy nem akarsz hallani, de csak azért is beszélek!

Apa azonban fülét se mozgatta. Nem bírtam tovább.

– Egy fogalmazás és egy szoknya miatt vagy ilyen? Apa, ne csináld!

A mindig nyugodt apám most is tökéletesen az maradt. Monoton hangon sorolni kezdte:

– Andris mindent elmondott. A napraforgó földet. Hogy minden péntek este titokban őzeket lestek, amikor azt hiszem te már rég alszol. A szalamandra pedig... és most a hajad! Azt is tudom, hogy megpofoztad Annamáriát, amiért azt mondta, hogy nem illik inással lenned. És milyen igaza volt! Ennek a fiúnak rossz helye volt itt. Elküldtem. Egy hónapja nem lakik már itt. A vasúttal szomszédos faluban próbál szerencsét.

Nem hittem a fülemnek!

– De apa! Mi van, ha most nincs szállása, étele! Miért csináltad ezt?

Apa idegesítően nyugodt maradt.

– Jobb ez így neked. Az a fiú rossz hatással volt rád.

Nem szóltam semmit. Összeszorított ajkakkal felálltam és felmentem a szobámba. Ezt nem hagyom ennyiben! De nem ám!

Június 22., 1897., tegnapelőtt éjszaka

Csípős volt a levegő. Érezni lehetett a nyári fülledtségben, hogy egy hete mekkora vihar tombolt a megyében. Csendben kilopakodtam az istállóba, hozzákötöttem a szekeret legerősebb csődörünkhöz. Felpattantam az ülésre és vágattam kifelé a birtokról.

A nyári hőség ellenére az utak sárosak, vizesek voltak. A ló és a szekér ide-oda csúszkált. Láttam, hogy esőfelhők gyűlnek fejkünk felett.

Az út Rum felé (a negyedik szomszédos falu neve) egy, másfél óra volt talán. Eszeveszetten vágattam. Csak annyit akartam, tudjam jól van-e, és hogy tudja, hogy ő a legjobb barátom. Mert ezt sosem mondtam meg neki. Nem akartam, hogy azt higgye, ő csak egy inas a szememben. Elértem az első falu határát. Sorban következett a második is, majd a harmadik. A negyedik, a célfa határában azonban kellemetlen dolog történt.

A ló elakadt egy kidőlt fában. Akkor volt, hogy sehogy sem tudtuk megkerülni. Két oldalról a vízzel keresztezett árok, előttünk a fa. Az eső is leszakadt. Amolyan nyári eső, de rettenetesen hideg. Leszálltam a szekérről. A ló okos állat. A fülébe súgtam valamit, rácsaptam a fenekére, és ő elrohant. Hazaküldtem. Innen már egyedül megyek.

Leszabtam hálóingem alját, hogy könnyebben tudjak közlekedni.

Nekirugaszkodtam a fa átmászásának. Úgy hallottam, mamutfenyő csak Amerikában van. Ez azonban legalább akkora volt. Félórába telt, míg átmásztam. Az eső szüntelenül szakadt. Teljesen átázva rohanni kezdtem. Milyen buta vagyok! Mit képzeltem, hol találom meg ilyenkor? Beértem a kicsi faluba. Állt vagy harminc házból. Kiálltam az út közepére és kiáltozni kezdtem.

– Katona András! Katona András! Valaki!

Először senki nem nyitott ajtót. Mindenki aludt.

– Katona András! – egyre jobban üvöltöttem.

Erre nyílt egy ablak. Fellélegeztem, végre segítség!

– Kuss legyen, te átokfajzat! Különbén megátkozlak! – egy öregasszony hangja sipított a szélben.

– Kérem! – próbálkoztam. – Segítsen!

– Majd segítek én neked, te!

Jött is a segítség. A nő kirentott a házból, kinyitotta a kaput és három mérges kutyát engedett ki. Tétovázás nélkül futni kezdtem. Berohantam a közeli erdőbe, de az állatok csak nem maradtak el tőlem. Ekkor viszont különös dolog történt. Az út közepén elbotlottam egy napraforgóban. Hogy került ez ide? Tudtam, hogy végem. A kutyák beértek. Szemem kezdett lecsukódni. Rémült képzelgésemben láttam első utamat hazafelé a kollégiumból, apát, Andrist, a szakács ijedt arcát, mindent ami ez alatt a kis idő alatt történt velem. De tudtam jól. Nincs többé út hazafelé.

Június 22., 1897., ép testben épp élek

– Csúnya tüdőgyulladásra van a kisasszonynak, az biztos, de túl fogja élni. Két hétig ágyban marad. Utána kimehet a szabad levegőre.

A doktor hangja elmosódott moraj volt fülemben. Nem sokára kinyitottam a szemem. Szép szobám kicsi ágyában feküdtem. A fehér ajtó ezúttal nem volt rám zárva.

Apa ült felettem.

– Aggódtam érted! – mondta és magához ölelt. – Te pimasz úri lány!

Fel sem fogtam a történeteket. Hogyan kerültem ide? Tegnap még azt hittem, haza sem jutok többet.

– Látogatód van – mondta apa, azzal felkelt és kiment a szobából.

Egy inas fiú lépett ágyamhoz. Öltönyben... Miben?

Felültem az ágyban és döbbsen figyeltem. A kezében egy szál napraforgó volt, az, amiben elestem a földön. Mosolygott. Andris!

– Boldog születésnapot! – mondta és a kezembe nyomta a virágot.

– De te... hogyan?

Titokzatosan mosolygott.

Apa visszajött a szobába és folytatta helyette.

– Ha nem termett volna ott ez a fiú rögtön, akkor bizony nem lennél itt. Az viszont bizonyos, hogy rafinált volt...

– Te ültetted oda a napraforgót! Tudtad, hogy keresni foglak, és így tudtad, hogy meg is találalak!

A fiú csak csalafintán mosolygott és vállat vont. Talán.

A kis erdei farmon kapott munkát. A gazdának három lánya van, akiktől ajándékba ezt az öltönyt kapta szolgálataiért cserébe.

Ránéztem apára. Elnevette magát.

– Na ne nézz már így, lányom! Tudom, mire gondolsz. Itt maradhat, amíg csak barátok maradtok és persze amíg hasznát vesszük!

Ezt kaptam születésnapomra apámtól. Egy igaz barát jelenléte többet ér minden ruhánál és finomságnál!

Augusztus 19., 1897., élet a Park kastélyban

Apu szobát ajándékozott Andrisnak jó szolgálataiért cserébe. Néha még az asztalnál is együtt eszünk. Nemsokára visszamegyek a kollégiumba. Hiányozni fognak, de sokat jövök majd haza. Apa szerint lesz mit a fogalmazásomba írni kedvenc Katalin asszonyomnak is. Apa novemberben Firenzébe utazik két hétre. Addig én leszek a kastély úrnője. Azt mondta, büszke rám. Anyu is az lenne.

A naplónak itt vége.

Nagyon furcsa. Nagyon furcsa... Az én családomban is sok a Katona vezetéknev. Már csak akkor lenne furcsább, ha lenne bizonyíték kanadai rokonaimra. Az öregúr tényleg tudta, mit kellett nekem adni. Ez olyan... „furcsán misztikus”. Letettem a könyvet az asztalra, miközben azon gondolkodtam, hogy milyen régen voltam már abban a kastélyban. Ha holnap nem esik megint felkeresem, és megnézem azt az ajtót. Furcsa tudni arról, milyenek voltak akkori lakói. Nem nagy amerikai kalandor volt egyikőjük sem. De történetük bizonyítja, hogy minden ember élete egy külön, apró kaland. De jó, mi ez? A könyvből négy levélpapír hullott ki. Ezek meg eddig hol voltak? Gyorsan odakaptam értük. Ezt muszáj elolvasnom! A dátumokat már más sorrendben írták.

1909. február másodikán

édesapám 49. életévében, tüdővészben elhunyt. Édesanyám mellé fogják sírba helyezni. A kastély új úrnője én vagyok. Szívem még él, de lelkem szinte üres...

Megdöbbsentő vég, gondoltam. Aztán elkezdtem olvasni a második papírt.

1911. december 4. Az út új hazám felé

Andrissal és a gyerekekkel itt hagyjuk a kastélyt. Semmi nem köt már minket ide. Andris szülei állítólag Kanada egy kis szigetén, a Prince Edward-szigeten laknak. Utunk oda vezet minket. Az a

hír járja, ki fog törni a hatalmas háború. Az út Kanadába két év lesz. Isten segítsen minket, hogy épségben oda érjünk! Liza és Aliz izgatottak. Balázs és Peti kicsi még, nem izgatja őket a dolog.

Szóval összeházasodtak és gyerekeik lettek! Vagyis gondolom. Azért ez jó hír. Ha nagyon össze szeretném kötni a történetet magammal, mondhatnám, hogy megvan a magyarázat kanadai rokonaimra. De ez butaság! Akkor hogy lehetek itt, Magyarországon?

Elmélkedésem végén kezembe vettem a harmadik papírt. Ennek két oldalára írtak.

Az egyik oldalon csak egypár sor van, a másikon csak dátum, cím nélkül. Furcsa. Először a hosszabb, dátumosat kezdtem el olvasni.

1923. április 23.

Péter visszautazott Magyarországra. A kastélyra már rá sem lehet ismerni. Azt mondja, nem költözik vissza. Mikor eljöttünk onnan, még olyan csöpp volt. Nem is emlékszik ottani életünkre. Szombathelyen fog lakni egy kis bérlakásban. Itt fog tanulni. Hiányzunk neki. A háború után nehéz volt neki újból Magyarországra jönni. Nyáron meglátogat minket. Annyira várom!

A papír másik felén csak egy-két mondat volt. Megdöbbentő:

„Balázs 1939. szeptember tizedikén barátaival együtt bevonult a hadseregbe.

Épségben várja haza szerető családja és jegyese: Anna”

Anna. Ez a név kísért. Szerettem volna megtudni, hogy mi történt nagyobbik fiukkal és mi lett Dorka és Andris sorsa. De sajnos ez már csak a képzeletem szüleménye lehet. Másnap végigjártam az omladozó kastélyt. Az egyik szobában odaképzeltam „Csacska Annát” egy tükör elé kiengedett, gyönyörű hajjal. Az én hajam is göndör, de rövid. Megnövesztem. Kimásztam az erkélyre. A falu gyönyörűen belátható. Láttam innen a vasúti emléksínt is. Olyan ez az egész, mintha én is velük lettem volna. Mintha eltévedtem volna ebben a században. Az is érdekes, hogy a Dorka a kedvenc női nevem... Minden olyan furcsa, olyan varázslatos. Lehet, hogy ükmamám történetét ismertem meg így. Lehet, hogy Dorka részben én vagyok... Egyben viszont biztos vagyok. A napló nem véletlenül került hozzám.